

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GRANT ALLEN

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΑΜΕ ΑΠΟ ΖΩΝΤΑΝΟ... ΓΛΑΡΣΙΜΟ

Ο οδηγός μας είχε άπαισία μορφή...

‘Η λαϊκή Μέντοκροφτ έννοοσε ν’ ακολουθή τον άνδρα της και στίς πιό επικίνδυνες περιγηγίσεις του άκόμα. ‘Ο άνήσυχος χαρακτήρ της την έκανε νά θέλη νά έρσκεται άδιάκοπα σέ κίνησι. Την συνώδευε συνηώς ή εξαδέλφη της Χίλντα Γουέντ, μιά έξυπνη και ζωηρά κοπέλλα, ή όποια τρελ-λύνόταν γιά περιπέτειες. ‘Εγώ, ως έμπιστος γιάτρος της λαϊκής, άποτελούσα άναπόσπαστο μέλος της συντροφιάς. ‘Επί έβδομάδες όλόκληρες είχαμε περιγηγίη τις ‘Ιν-διες και τά γειτονικά κράτη, από τό Δελ-χί στην ‘Αγρα, στό Μπεναρές, στό ‘Αλλα-χαμπάν και στό ‘Αζμίρ. ‘Είχαμε φθάσει στό Τολού, όπου ο σέρ ‘Ιθωρ άποφάσισε νά μείνι μερικές έβδομάδες. ‘Ηθελε νά μελετήσθι την κατασκευή μιάς νέας σιδηροδρομικής γραμμής κατ’ έντολήν του ναχαράγια του Νεπάλ. Φυσικά, μετά δύο-τρεις μέρες, ή λαϊκή Μέντοκροφτ άρχισε νά πληττή, μολοντί ή τοποθεσία όπου έθριοκόμασε ήταν μαγευτική. Τά πανύψηλα βουνά με τίς χιονισμένες κορυφές τους, άποτελούσαν ζωηρή αντίθεσι με την πλουσία θλάστησι της πεδιάδος. Παραξένα λουλούδια σκόρπιαν όλόγυρα τό μεθυστικό αρώμα τους. Κατά τή δική μου ταπεινή γνώμη, θά ήμουν εύτυχής νά μείνω άρκετό καιρό στόν έπίγειο αυτό παράδεισο. ‘Αλλά ή λαϊκή Μέντοκροφτ είχε αντίθετη γνώμη και άρχισε νά σκέπτεται σοβαρά τί μπορούσε νά κάνει γιά νά διασκεδάσθι την πληξί της. Την τρίτη μέρα, μετά την άφιξί μας στό Τολού, ή χίλινα είχε μιά φωτεινή έντυπσι. Μάς είπε πώς θά ήταν ένδια-ερον νά πάμε νά έπισκεφθούμε μερικούς από τούς περιφημους ναούς τών Βουδδιστών στό κράτος του Νεπάλ. Είχε διαβάσει σ’ ένα βιβλίο γιά τούς περιφημους μύλους της Προσευχής κ’ έπιθυμούσε πολύ νά ιδή τί ήσαν αυτοί οι περιφημοί μύλοι. Γιά νά πάμε όμως στούς ναούς αυτούς, έπρεπε νά περάσουμε από την άλλη πλευρά της όρεισείρας τών ‘Ιμαλόντων και.

‘Αρκεί νά μή προσάτεσι τά σούρα του Νεπάλ και θρεθήσι στό Θιβέτ, δέκομε ο σέρ ‘Ιθωρ, γιατί δέν έγγωδμαι γιά τή ζωή σας. Συμμηθήτε τόν δυστοκώμον φίλο μας τόν Λάντορ! Δέν έλω μ’ αυτό νά σας ήσπρεψω από την ένδρομή σας! Κάθε άλλο! Θά προτίστω μάλιστα νά σας έξασφαλίσω έναν έμπιστο οδηγό, αυτός θά σας οδηγήσθι σ’ ένα μοναστήρι Βουδδιστών κ’ ή άγαπήτη Χίλντα θά μπόρσθι νά συμπληρώσθι τή συλλογή της τών φωτογραφιών με τό κόστα της.

Μετά δύο μέρες είχαμε έτοιμαστή κ’ ο οδηγός μας ήταν κ’ αυτός έτοιμος νά μας συνόδωσθι στην περιγηγίσι μας. Μαζύ μας είχαμε πάρει έξη άνδρες γιά νά μεταφέρουν τίς άποσκευές μας. ‘Ο οδηγός μας ήταν ένας άπαισιος τύπος! Φαινόταν παουρόγης με τό ύπουλο θλέμμα τών μικρών, λοξών ματιών του. Τά έξο-νκαμένα μύλα τών παρειών του, ή σιμιά μύτη του και τέλος μία μεγάλη ούλη στη δεξιά παρειά του έκαναν άκόμα πιό φρικώδες τό άποκορυστικό πρόσωπό του. ‘Οστόσο, φαινόταν υπάκουος και πρόθυμος!

‘Αποχαρήσθαι τόν σέρ ‘Ιθωρ κ’ ακολουθήσθαι τόν οδηγό μας. Περινούσαμε από παράνεα μικρά χωριά με άλλόκοτα σπιτάκια κ’ ή Χίλντα ένθουσιασμένη έπαυρε φωτογραφίες. ‘Ο οδηγός μας, ο Ράμ-Ντάς, μάς ήπηρετοσε με ταπεινοφροσύνη και προλάβαινε και τίς έλάχιστες έπιθυμίες μας. Μονάχα αυ-τός κ’ ο μάγειρός μας καταλάβαιναν τά ‘Αγγ-λικά και μάς χρησί-μευαν ως διερμηνείς.

‘Οστόσο δέν ξέρω γι-ατί, από την πρώτη στιγμή ύποπτευόμουν πώς ο Ράμ-Ντάς σκε-πτόταν νά μάς σκαρώ-σθι καμιά θρωμοδου-λειά.

‘Επανειλημμένως εί-χα αντίληφθι ότι μάς έροιχνε θλέμματα μί-σους. ‘Αλλά δέν είπα τίποτε γιά τίς ύποψίες μου γιά νά μή τροιά-ζω τό πώς ήταν. ‘Οτό-σο, όσο προχωρούσα-με, τόσο μου φαινόταν πώς ο οδηγός μας δέν άκολουθούσε τόν δρό-μο πού έπρεπε. Είχα-με έντύπωσι πώς τρα-θύναμε ίσια γιά τό Θιβέτ. Μολοντί είμα-

καλός Χριστιανός, ώστόσο δέν είχα καμιά διάθεσι νά παίξω τόν ρόλο τών αρχαίων μαρτύρων της Χριστιανισμής. Δέν έ-βλεπα τό λόγο, γιατί νά με γδάρουν ζωντανο, όπως είχαν γδάρ-ρι τόν κακότυχο φίλο μας, τόν Λάντορ...

Είχαμε φθάσει σέ μιά κοιλάδα, άπάνω στά βουνά. ‘Ενας πο-ταμίσκος την διέγχιζε από τή μιά άκρη στην άλλη κ’ έπεφτε άπότομα κάτω σέ μιά χαράδρα, σχηματίζοντας έναν θαυμάσιο καταρράκτη. Στην άκτιπέρα πλαγιά του βουνού, άντικρύσαμε ένα χαμηλό, μακρύ οικόδομημα, με πυργίσκους όμοιους, με πυραμίδες τών όποιων ή κορυφές ύψωνόντουσαν σαν μινάρδες. Είχαμε φθάσει στό σκοπό του ταξιδιού μας. ‘Ενθουσιασμένοι, προχωρούσαμε εύθυμα, όταν ξαφνικά ο οδηγός μας δέκοψε ά-πότομα τή χαρά μας. Στάθηκε άπάντη μας, μάς κύτταξε με τό άπαισιο θλέμμα του, κατόπιν μάς διέταξε νά σταθούμε έκεί πού θριοκόμασε.

–Περιμένετε, είπε με άναίδεια, νά πάω νά ρωτήσω άν ο Λά-μα-Σανίμπ έπιτρέπει νά έπισκεφθώτε τό ναό. ‘Αν όχι, τότε θά... σάς γδάρη ζωντανούς!...

‘Αλληλοκυταχτήκαμε με φρίκη, ενώ ο Ράμ-Ντάς άπομακρυ-νόταν. ‘Οπως τό είχα ύποπτεσθι, ο άθλιος μάς είχε προδώσει και μάς είχε οδηγίσει μέσα στό στόμα του λύκου. Προσπάθησα νά καθουγάζω τίς δύο γυναίκες και τούς σύστησα νά μή δεί-χουν τόν παρακριτό φόβο. ‘Η άπάθεια σέ πολλές περιστάσεις είναι τό μόνο όπλο...

Σέ λίγο είδαμε έναν όμιλο από Θιβητιανούς ιερείς, με κιτρι-νους χιτώνας, νά έρχονται πρós τό μέρος μας, φωνάζοντας και χειρονομώντας. ‘Ο Ράμ-Ντάς δέν ήταν μαζί τους, ούτε τόν έ-ναλλάσε πεία! ‘Ο άθλιος, αφού μάς παρέδωσε στούς Λάμα, σκέφθηκε πώς θάταν πιό φρόνιμο νά γυρίσθι άμέσως στην πα-τρίδα του. Τί μπορούσα νά κάνω μόνος μου άπάντη τών έξε-γριωμένων καλογύρων με μόνο όπλο ένα περιστροφικό... ‘Ούτε υπερούσα νά θασισθώ στην βοήθεια τών ιθαγενών της άκολου-θίας μας. Εύτυχώς, ή κυρίες έδειξαν καταπληκτική ψυχραιμία άπεναντί του κινδύνου πού μάς άπειλούσε. ‘Ο Δαλάι-Λάμα, ο ηγούμενος του μοναστηριού, μάς πλησίασε και με άγέρωχο ύ-φος μάς ρώτησε πώς τολμήσαμε νά πατήσουμε έμείς οι έπι-στοι, τό ιερό έδαφος του Θιβέτ.

Με την μεσολάδισθι του μάγειρου μας, έξηγήσαμε πώς δέν είχαμε τέτοιο σκοπό και πώς τό φταίξιμο ήταν τού οδηγού μας, ο όποιος άγνωστο γι’ ατί, μάς γέλασε. Λέγοντας πώς μάς όδη-γούσε στό Κουλάκ, σ’ ένα από τά μοναστήρια του Νεπάλ. Πρό-σθεσα πώς θά φεύγαμε, άρκεί νά μάς έπέτρεπε νά περάσουμε τή νύχτα στό χωριό, γιά νά ξεκουραστούν ή γυναίκες και την αυγή θά φεύγαμε...

‘Ο Δαλάι-Λάμα άπάντησε πώς είμαστε φεύτες, γιατί ο Ράμ-Ντάς τού είχε πη πώς είχαμε πάει γιά νά κάνουμε προπαγάν-δα της καταρμένης θρησκείας μας κ’ ότι ο σκοπός μας ήταν νά πάμε στή Λάσα, την ιερά πόλι των Βουδδιστών. ‘Ο Ράμ-Ντάς ήταν από τούς πιστούς του Βουδδα και δέν έλεγε ψέμμα-τα. Κατάλαβα πώς είμαστε χαμένοι. Τό μόνο πού μπορούσαμε νά κάνουμε, ήταν νά καλοπάσουμε τούς ιερείς μήπως έτσι κατορθώσουμε και γλυτώσουμε... Τό τομάρη μας!... ‘Ο χον-τρός ηγούμενος μάς ένεψε νά τόν άκολουθήσουμε. Οί ιθαγε-νείς της άκολουθίας μας φορτώθηκαν τίς άποσκευές μας και όλοι μαζί διευθυνήκαμε στό μοναστήρι, στην πλαγιά του βου-νού. Περάσαμε μέσα από τό χωριό και στό διάβα μας οί κάτοι-κοι μάς κύτταζαν με άγρια και απειλητικά θλέμματα. ‘Ο Δαλάι Λάμα μάς έμπασε στή μεγάλη, κεντρική αίθουσα τού ναού. ‘Ε-να περσάσιος, πέτρινος Βουδδας καθόταν σταυροπόδι άπάνω σ’ ένα ψηλό θά-θρο, με τό αιώνιο αίνιγματώδες χα-μόνελό του στό γείλι του. Λίγο πιό μπροστά ύ-πληρχε ένας πελώ-ριος ξύλινος κύ-λινδρος, ζωγραφι-σμένος με άλλό-κοτες, πολύχρω-μες παραστάσεις και ψηφία. ‘Ο κύ-λινδρος αυτός σπριζόταν άπάνω σ’ έναν σιδερένιο, περιστροφικό άξό-να. ‘Οταν μπήκα-με στό ναό, ένας καλόγηρος ήταν γονατισμένος πά-νω σέ μιά ψάθα κ’ ένώ έκανε μετά-

‘Ηταν ο μύλος της Προσευχής

--‘Ο Δαλάι-Λάμα λέει πώς πρέπει νά φύγετε...

νοίες μπροστά στον κύλινδρο, συγχρόνως με μία κορδέλλα, που ήταν δεμένη στον άξονα, έδινε μία περιστροφική κίνηση στο αλλόκοτο αυτό κατασκεύασμα. Σε κάθε στροφή του κύλινδρου, μία μικρή καμπάνα, εφάρμοσμένη στην κορυφή του, χτυπούσε μ' έναν άργυροχρόνο κρότο.

Είδα το βλέμμα της Χίλντα να φωτίζεται με μία ξαφνική λάμψη χαράς κι' άμεσως ψιθύρισε γρήγορα:

—Είνε ο Μύλος της Προσευχής... Μιμηθήτε με σ' ό,τι κάνω... Μονάχα κρατείτε την σοβαρότητά σας!...

Άμεσως η Χίλντα προχώρησε και με άργο έθμα έκανε τον γύρο του κύλινδρου, λέγοντας δυνατά με απολαυστική σοβαρότητα, μερικά ακατάληπτα λόγια. Κατόπιν έπεσε γονατιστή κι' έκανε τρεις θαθείες μετάνοιες μπροστά στο άγαλμα του Βούδδα, κι' άμεσως πήρε τη θέση του μοναχού, ό οποίος είχε σηκωθεί έντονα μεταξύ, για να της παραχωρήσει τη θέση του. Η Χίλντα πήρε την κορδέλλα, την τράβηξε έντά φορές, δίνοντας έπτα περιστροφικές κινήσεις στον κύλινδρο. Κατόπιν μάς παραχώρησε τη θέση της και την μιμηθήκαμε κι' έμεις με τελετουργική κατανύξη.

Ο Δαλαί-Λάμα μάς παρακολούθησε με περιέργεια Φαινόταν διατακτικός. Τότε έγω, για να του αποδείξω την ευλάβειά μας, πήρα από το πουργί μου τέσσερα ολοκαίνουργα 'Ινδικά νομίσματα, με την προτομή του βασιλέως της Άγγλιας, και με σεβασμό, αφού έκανα πάλι τρεις μετάνοιες, τα αράδιασα άπάνω στο θάβρο, μπροστά στα πόδια του Βούδδα. Έκανα άλλες τρεις μετάνοιες και όπισθοχώρησα. Τότε ό ηγούμενος πλησίασε στο άγαλμα του Βούδδα, κύτταξε παρανεμεμένος τις άσημένιες ρούπιες, κατόπιν με προσοχή τις φύλαξε μέσα σ' ένα ντουλάπι στο θάβρο του αγάλματος.

Οι καλόγηροι τώρα είχαν αλλάξει έντελώς στάσι άπέναντί μας. Είχαν πεισθή, πως είμαστε πιστοί όπαδοί του Βούδδα και δεν ήξεραν τί να κάνουν για να μάς περιποιηθούν. Τότε η Χίλντα σκέφθηκε να τους δείξη την αλλοιογή των φωτογραφιών από τους διαφόρους ναούς που είχαμε έπισκεφθεί. Οι καλόγηροι έμειναν έκστατικοί κι' ό ένθουσιασμός τους ήταν άφάνταστος, όταν η Χίλντα τους φωτογράφησε έναν-έναν, κάνοντας άμέσως τις ευχαριστίες. Η είδηση πως είμαστε μάγοι διαδόθηκε άμέσως στο χωριό κι' οι κάτοικοι μάς κύτταζαν με σεβασμό και τρόμο. Αφού φάγαμε, ό ηγούμενος μάς παραχώρησε δύο δωμάτια στο μοναστήρι για να περάσουμε τη νύχτα και κάποιος πύ ήσυχου πλεγιάσαμε να κοιμηθούμε.

Άλλά κατά τα μεσάνυχτα, η πόρτα της κάμαρας μου άνοιξε σιγά κι' άνήσυχως είδα να μπαίνουν στο δωμάτιό μου, ό Δαλαί-Λάμα κι' ό μάγειρός μας. Ο ηγούμενος μού έπλε, πως έπειδή μάς είχε συμπαθήσει πολύ, δεν ήθελε να πάσουμε κακό, γι' αυτό μάς είδοποιήσει πως οι χωρικοί είχαν άπόφασι να μη μάς αφήσουν να φύγουμε, μόνο σκόπευαν να μάς σφεδώνουν και να μάς σφάζουν στο χωριό τους. Έτσι ό τόπος της ταφής των άγιων ανθρώπων, οι όποιοι είχαν τη θεία χόρι να κάνουν τις εικόνες του κόσμου, θα γινόταν ιερός τόπος κι' από τα άκρα της χώρας θα έρχόντουσαν ευλαθείς προσκυνητά! Έτσι το χωριό τους θα κέρδιζε πολλά χρήματα... Έννοείται, ότι σπείσαμε να σηκωθούμε, έτοιμαστήκαμε και πολύ προτού ξημερώσει η μέρα, ό ίδιος ό Δαλαί-Λάμα μάς συνάδεψε ως τα σύνορα από άλλον δρόμο, χωρίς ν' άιγκασθούμε να περάσουμε μέσα από το χωριό.

Χρωστούσαμε την σωτηρία μας στην ψυχραιμία και στην έτοιμότητα της Χίλντα, κι' ούτε τολμήσαμε πεινά να την πειράξουμε για τις γνώσεις της για την θρησκεία των Βουδδιστών...

ΑΠ' ΤΟΣ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Συνεχίζουμε και σήμερα τα σχετικά με την γατοφιλία ανέχτομε. Ένας από τους διασημότερους γατοφίλους των αιώνων ήταν κι' ό καρδινάλιος Ρισελιέ. Ό μέγας αυτός πολιτικός άφησε με τη διαθήκη του ένα δώδεκχο διαμέρισμα του μεγάρου του κι' ένα σημαντικό χρηματικό ποσό για τη στέγαση και περιποίηση των γάτων του. Η ιστορία μάλιστα διηγήθηκε τα όνόματα των πιο έννοσιμείων γάτων του. Ίδοι μερικά : «Φελίμαρ», «Γκαζέτ», «Έωσφόρος». Την «Φελίμαρ» ό Ρισελιέ την έθαυμαζε για το λαμπρό κίτρινο τρίχωμά της. Την «Γκαζέτ» την έαγαπώσε γιατί ήταν ήσυχη και φιλότιμη σε έντετατο βαθμό. Τον «Έωσφόρο» τέλος τον άγαπώσε, γιατί ήταν άξιοπρεπής, περιήγανος και άντάρτης. Το τρίχωμα του «Έωσφόρου» ήταν κατάνερο και λαμπρό σαν τον άντη.

Ό Ρισελιέ δεν άγαπώσε μόνον τις δικές του, αλλά όλες γενικώς τις γάτες. Δηλώντας σχετικώς το έξη: νόστιμο ανέχτομο :

Κάποτε ό Βασπορούπε παρουσίασε στον Ρισελιέ την γεροντοκόρη Κορνενύ. Ό καρδινάλιος έποθέτησε την ζώνη της με μεγάλη ενγένεια, αλλά σε λίγο, βλέποντας την κομική έκφραση του προσώπου της, δεν μπόρεσε να κρατηθεί και γέλασε.

—Γελάτε με μιά διστυγισμένη γρή! το έλε τότε η γεροντοκόρη, μολιχολικά.

Και συμπλήρωσε :

—Γελάτε όμως... Δεν πειράζει! Πρέπει όλος ο κόσμος να διασκεδάξη έναν σοφό άνδρα...

Ό καρδινάλιος έμεινε κατάνητος με την έτοιμότητα της δεσποινίδας Κορνενύ. Κι' αφού της έήτησε συγγνώμη, γήρισε κι' έίτε στον Βασπορούπε.

—Πρέπει κάτι να κάνουμε για την δεσποινίδα Κορνενύ.

Διαβέτο, λοιπόν, διακόσια τάλληρα για...την διατροφή της απ' το ίδιοτερο ταιείο μου.

—Η δεσποινίς Κορνενύ έχει και έντηρέτες, έξηγησε ό Βασπορούπε.

—Διαβέτο τότε πενήντα λίρες το χρόνο! Ξανάτε ό καρδινάλιος.

—Μά έχω και την άγατητή μου γατούλα, την Παριόν!

Έσπεσε να προσθέτη ή δεσποινίς Κορνενύ.

—Δίνα και γι' αυτήν 20 λίρες άκόμη! Φτάνουν, πιστεύω, για τη διατροφή της, έλε ό καρδινάλιος.

—Άλλά, σεβασμιώτατε, ή Παριόν έχει γεννηθεί έσγάτως... έξηγησε ό Βασπορούπε.

—Μά τότε, άγατητή μου, δέν φτάνουν ή έβδομήντα λίρες! Πρέπει να της κάνουμε έκαστο και άμέσως μάλιστα, φωνάζε ό Ρισελιέ.

Και χάθηκε να ύπογράφη τα σχετικά έντάμματα πληρωθεί.

Ένας από τους φανατικότερους φίλους της γάτας έτήρησε κι' ό μέγας δραματικός συγγραφέας Θεόδωρος Μπαρερό.

«Όταν ό Μπαρερό, δηγείται ό Δουκεσνέλ, καθόταν σε μιά έξοχη, είχε μαζί του έναν έξαιρετο γάτο Άγκρίας, τον «Φανφάν», ό οποίος ήταν ήμερωτάτος. Ό Φανφάν, λοιπόν, είχε συνδεθή φιλικώς με μιά άγριοτεριετόρα, που την έλεγαν Κορνίν. Ό Φανφάν κι' ή Κορνίν, από μικρά, κομούντουσαν μέσα στο ίδιο καλδί, χωρίς ποτέ να τα χαλάνουν. Ένα πρωί ή Κορνίν, όταν είχε μεγαλώσει πιά, πέταξε μακριά και γήρισε κατά το βράδυ, με σπασμένο το φτερό και γεμιστή αίματα. Της είχε οίσει φαίνεται κάποιος κνηγός και την πήραν μερικά σκάγια. Ό Φανφάν την έπαθέτηκε με χαρά, την τοσούτησε μέσα στο καλδί, την περιούρησε, της έβλεπε τις πληγές με τη γλώσσα του, αλλά στο τέλος έρεθίστηκε, φαίνεται, από τη γεύση του αίματος και τότε το επίδύλιο πήρε άλλη τροπή, τραγικώτατη. Άρχισαν ν' άκούγονται, λοιπόν, χτυπήματα φτεφών, σκούζματα παρανοητικά κι' άγρια νανοφισματα. Σε λίγο ό σματάς έλαψε. Κι' όταν άνέταξε ό ήλιος, στην έλλοτε έντυχημένη και ειρηνική φωνή, βρήκαν μόνον τον Φανφάν, βυθισμένο μέσα σ' ένα σοφό από πομπόνα καταματωμένα και άλλα ύπολειμματά ενός θηριώδους γένεματος. Ό Φανφάν είχε άπλούστατα καταβροχθείς την Κορνίν!...»

Μεταξύ των διασημών θηριαστών της γάτας ήταν κι' ό Μωάμεθ.

Μία μέρα το γατάκι του Προφήτη ήταν πλαγιασμένο άπάνω στο νανίκι του και κοιμόταν. Ό Μωάμεθ, όταν ήρθε ή ώρα της προσευχής, γαί να μη το ξυπνήσει, έκανε το νανίκι του και έβριγε, άφινόντάς το να κομμάτι ήσυχο.

Έπίσης ό Μωάμεθ εύλόγησε τις γάτες και τους έδωσε το χάρισμα να μην πέφτουν ποτέ με τη ράχη.

Από τότε, απ' όσο ψηλά κι' άν πέσει μιά γάτα, πέφτει πάντοτε στη γη με τα πόδια και σπάνια σπάζει τα κόκαλά της.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στη Σαυρία, όλα τα παιδιά διδάσκονται κολύμπι πριν άκόμα γίνουν δυό χρόνων.

Στη Ζουλιανόδη, όταν το φεγγάρι είναι γεμάτο, όλα τα πράγματα διακρίνονται ενδυνάμως κι' από άπόσταση έφτά χιλιόμετραν άκόμη.

Τό ένα τρίτον των κατοίκων της Νέας Ζηλανδίας έχουν καταθέσεις στις Τράπεζες. Ό πλούτος της χώρας αυτής άναλογεί 300 λίρες σε κάθε άτομο. Και το κυριώτερο, ή θνησιμότης είναι περιορισμένη στο ένδοξο αυτό νησί περισσάστερο απ' όποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Δικαίως λοιπόν θεωρείται ή Νέα Ζηλανδία ως ό έπίγειος Παράδεισος!

